Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 12 (146) грудень 2004

"МІСІОНАР" ДО КОЖНОЇ ОСЕЛІ!

Хто ще не читав "Місіонар",
Який століття вже відсвяткував,
Християнський це часопис,
У житті – духовний компас,
Той щасливий, хто його придбав.

Світом вже мандрує сотню літ,
Місію виконує, як слід,
Побував не в одній хаті,
Розпалив він там багаття,
Де відвічний був духовний лід.

Пресвятого Серця цінний дар,
Всіма люблений "Місіонар".
Він потішить і розрадить,
У житті тебе не зрадить,
Він для кожного учитель і буквар.

Ти його до себе в гості запроси,
Він – мов свіжість світанкової роси.
Зоря ясна серед ночі,
З пітьми виведе охоче,
Залишитися в оселі попроси.

Посели в своїй світлиці назавжди,
В ній не буде ані горя, ні біди,
Все читай з дітьми охоче,
Вранці, вдень та серед ночі,
Незабаром вже збиратимеш плоди.

Невибагливий, дешевий він є гість,
Лише півтори гривні щомісяця він з'їсть,
З ним не будеш ти скучати,
Вчить на Бога уповати,
Він дияволу у горлі гостра кість!

Передплачуйте журнал "Місіонар",
Щоб наставником духовним для всіх став!

Любов ДІВЧУР

Передплатний індекс – 23959
Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 68 коп., на 3 місяці – 5 грн. 04 коп., на 6 місяців – 10 грн. 08 коп., на 11 місяців – 18 грн. 48 коп.

Відповіді на кросворд "Церковний", вміщений у ч. 11 за 2004 р.:
По горизонталі: 1.Арета. 3.Йосафат. 6.Миро. 9.Душа. 11.Пилип. 12.Місто. 13.Яків. 14.Сила. 17.Христос. 18.Надія.
По вертикалі: 1.Амос. 2.Адам. 4. Артемій. 5.Мученик. 6.Марія. 7.Литія. 8.Життя. 10.Альфа. 15.Трон. 16.Зоря.

ВИТЯГИ З РОЗДУМІВ ЩОДО МАЙБУТНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ НА ПІДСТАВІ РЕЗУЛЬТАТІВ ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Беручи до уваги численні повідомлення про масові порушення виборчого закону та фальсифікацію результатів виборів, ми з жалем констатуємо, що і під час другого туру голосування український народ було позбавлено його законного права на вільні та справедливі вибори. Відповідальність за це перед Богом і людьми несуть передусім ті державні структури, яких Конституція країни уповноважила забезпечити належні умови для вільного волевиявлення народу. Нинішня політична криза поглиблюється ще й тим, що непримиренна позиція керівників чинної влади – а вони захищають свої особисті інтереси – спонукає її опиратися радше на силові структури держави, ніж на підтримку народу.

Під час нинішніх виборів нас найбільше потрясли облуда, несправедливість, зловживання владою і наруга над людиною. До чого в цій ситуації нас закликає Господь? "Усе, що лиш правдиве, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що шанобливе... те чиніте, і Бог миру буде з вами" (Фил 4, 9)...

За роки незалежності люди вперше досвідчили волю, відчули в собі первинну гідність і свої права. Сьогодні вони не дозволять, щоб їх позбавили цього. Вони пробуджуються до свідомого й відповідального громадянського життя. На наших очах утверджується єдина українська нація, яка переживає дуже гарний і натхненний процес преображення своєї справжньої природи. Вважаємо, що було б великою втратою, якби ми не використали цю нагоду для розвитку нашого народу і втопили її у вузьких групових інтересах і впертій непоступливості...

Українська нація впродовж історії, а зокрема у 20 ст., утверджувалася шляхом великих жертв. Ті, що тепер удень і вночі стоять на морозі та готові до ще більших випробувань, а то й до страждань, є гідними нащадками своїх мужніх предків і розуміють, що великі речі здобуваються великими зусиллями. Важливо, щоб ми не зупинилися лише на нинішньому запалі, який може швидко згаснути, або зійти на манівці. Мусимо собі усвідомити, що в майбутньому на нас чекають ще й інші виклики ... , що вимагатимуть ентузіазму, завзяття, рішучості, витривалості, послідовності й відповідальності.

Хоч останнім часом багато говорилося про розкол у державі та про буцімто неподоланні регіональні відмінності, цими днями ми всі відкрили для себе глибинну єдність народу та його велику солідарність... Журба про добро нашого народу збудила в людях велику душевну щедрість, зруйнувала перегородки поміж ними, відкриваючи їх на потреби ближнього. Так утверджується нація, століттями насильно і свідомо роз'єднувана, але не знищена і сьогодні згуртована довкола великої мети.

Ми поручаємо себе, свій народ і свою країну Божій опіці, яка ніколи не підводить, а тим більше, коли наша молитва є дійсно спільна, бо Господь обіцяв: "Де двоє або троє зберуться в ім'я Моє, там і Я серед них!" (Мт 18, 20). Ми переживаємо виняткові дні, і в майбутньому чи нас багато, чи нас мало, і хоч де ми є, продовжуймо цю молитву і тривайме в ній.

Благословення Господнє на вас і всіх тих, хто шукає сьогодні миру, любові та справедливості!

† ЛЮБОМИР

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ЛЮДИ НА СВІТІ СПРИЙМАЛИ ДІТЕЙ ЯК ЦІННИЙ ДАР БОЖИЙ, ЯКІ ЗАСЛУГОВУЮТЬ НА ПОСТІЙНУ ПОВАГУ, РОЗУМІННЯ І ЛЮБОВ.

У світі, якщо поглянути на загальну ситуацію, народжуваність знижується, а збільшується смертність. Дітей чимраз менше поважають і люблять. Чимало батьків і представників певних владних структур вважають дітей за тягар, зокрема коли вони є, наприклад, четвертими або п'ятими за рахунком у якійсь конкретній сім'ї. Деякі країни запровадили навіть примусову стерилізацію, щоб жінка не змогла народжувати більше однієї чи двох дітей. Ці дії недопустимі й незгідні з Божим законом.

Усі люди на світі, зокрема представники різних віросповідань, повинні сприймати дітей як цінний дар Божий, яким не можна нехтувати, але слід його шанувати від народження. Батькам слід сприймати дитину як дар навіть тоді, коли вона є неповносправною чи має фізичні вади. Вони повинні розуміти, що це не Божа кара, і ще до народження дитини їм слід проявляти до неї любов.

Кожна дитина має право на те, щоб її розуміли як батьки, так і вихователі, які повинні бажати їй тривалого добра: не виконувати її різних забаганок, але дати їй змогу зростати у правдивій мудрості в Бога (у молитві й активній участі в св. Літургії і Святих Тайнах Покаяння та Євхаристії).

Молімося, щоб усі люди на світі уникали всякого виду зневаги чи використання дітей, а намагалися любити їх так, як цього хоче Господь, Який сказав: "Хто приймає дитину в Моє ім'я, той Мене приймає".

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ВОПЛОЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА СТАЛО НАЙКРАЩИМ ЗРАЗКОМ ДЛЯ СПРАВЖНЬОЇ ІНКУЛЬТУРАЦІЇ ЄВАНГЕЛІЯ.

Слова Ісуса Христа, сказані до апостолів: "Ідіть по всьому світі і зробіть Моїми учнями всі народи" (пор. Мт 28, 19), слід розуміти правильно. На початках християнства деякі члени з секти фарисеїв, які увірували в Христа, вимагали, щоб усіх поган обрізувати, виконуючи таким чином закон Мойсея, тобто всіх новонавернених поган хотіли зробити спершу євреями, а потім вже — християнами.

Первісна Церква, яка складалася переважно з євреїв, дуже швидко зрозуміла, що людям неєврейського походження і культури не обов'язково приймати єврейський спосіб молитви, мову, звичаї і релігійну культуру. Про це йшла мова на Єрусалимському Соборі у 50 році після Р.Х., рішення якого з цього приводу було таким: "Подобалося бо Святому Духові й нам ніякого більше не накладати тягару на поган, крім необхідного: стримуватися від ідоложертвенного м'яса, крові, душенини та розпусти" (пор. Ді 15, 28-29).

Усі двадцять століть місійної діяльності Церкви ця засада дотримувалась з більшим чи меншим успіхом, адже кожна людина звикла любити більше власну культуру і звичаї, ніж чужі. Усі християни, зокрема місіонери, повинні заглибитися у таїнство Воплочення Божого Сина, Який не прийшов на землю, щоб Своїм Божеством знищити нашу грішну природу, а щоб її полікувати.

Поучені прикладом Божого Сина ми, голосячи сьогодні благу вість спасіння людям усіх континентів, рас, народів, повинні шанувати прояви різних дарувань, які є виявами духа певного народу: мова, музика, мистецтво тощо. Кожен народ слід скеровувати і на певний спосіб "охрещувати" їхню культуру, підносячи її до вищого рівня, усуваючи всякого роду забобони і поганські звичаї. У різноманітності культур буде збережена єдність Христової Церкви, яка в усьому світі різними мовами і способами прославляє єдиного Бога.

Молімося, щоби місійна діяльність Церкви була успішною завдяки вшановуванню місцевих культур і надаванню їм християнського духа.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ НАШЕ СУСПІЛЬСТВО ПРОЙНЯЛОСЯ СПІВЧУТТЯМ І СОЛІДАРНІСТЮ З УСІМА ЗНЕДОЛЕНИМИ ЖИТЕЛЯМИ УКРАЇНИ.

Кожна людина у світі може потрапити у матеріальну скруту. В Україні для цього є чимало різних причин. Наше суспільство не повинно бути байдужим до недолі громадян.

Коли мова йде про солідарність зі знедоленими, то слід деяких з них з цього списку вилучити. Окремі "знедолені" самі опустилися до такого стану. Це здорові й працездатні люди, які радше будуть простягати руку і жебрати, просячи допомоги, ніж візьмуться до роботи.

До цієї категорії належать також деякі алкоголіки, які на випрошені гроші купують спиртні напої і ще більше скочуються до морального зла. Звичайно,

що їм не треба допомагати грошима, але й байдужими до них також не треба бути. Слід морально і духовно їм допомагати.

Інша категорія знедолених – це діти-сироти, неповносправні, жертви насилля, згвалтування, природних катаклізмів, війни тощо. До них також належать особи важкохворі і похилі віком, які знаходяться у важкому матеріальному становищі.

До всіх вище згаданих категорій людей слід проявляти нашу солідарність і надавати їм матеріальну допомогу (якщо маємо таку можливість), морально підтримувати їх на дусі, давати слушні поради і передусім молитися за них. Нікого зі знедолених ми не повинні осуджувати і з них не можна насміхатися.

Молімося, щоб усі громадяни України проявляли конкретне співчуття і солідарність до знедолених, допомагаючи їм нести їхній хрест, виконуючи таким чином закон Христа.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ — СВ. АВАКУМ, 15 (2). 12

Він жив у 7 ст. до Христа і був одним із 12 "малих" пророків. Найславнішим його пророцтвом було передбачення походу халдейців на царство Юди і зруйнування Єрусалиму за безправ'я у цьому краї. Халдейцям, які провинилися насиллям і пограбуванням, Авакум пророкував покарання, що і пізніше сталося. У кінці своєї книги він втішає вибраний народ визволенням з рук ворогів і кращим майбутнім. Це визволення з вавилонської неволі настало за часів царя Кира.

У пророчій книзі св. Даниїла (14, 33-39) описується, як пророк Даниїл чудесним способом був врятований від голодної смерті. Жителі Вавилону кинули його на поталу голодним левам, котрі з Божої ласки нічого лихого йому не зробили. Там написано, що ангел Господній переніс пророка Авакума з приготованою їжею до ями з левами, де карався Даниїл, а потім повернув його назад у Юдею.

Пророк Авакум помер природною смертю у глибокій старості.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ДІЯЧІ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ДОКЛАДАЛИ БІЛЬШЕ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ МИРУ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ У МІСІЙНИХ КРАЇНАХ ПОСТАЛИ ЖЕРТВЕННІ І СВЯТІ АПОСТОЛИ, ГОТОВІ УСІМ ЗВІЩАТИ ЄВАНГЕЛІЄ ХРИСТОВЕ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО БУДУВАЛО СВОЄ ПОЛІТИЧНЕ МАЙБУТНЄ НА ЗАСАДАХ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ, ЧЕРЕЗ РОЗВАЖАННЯ ТАЇНСТВА БОГОЯВЛЕННЯ, ВДОСКОНАЛЮЮЧИСЬ НА ЗРАЗОК ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ — СВ. МАЛАХІЯ, 16 (3). 01

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Так, як Господь простив вам, чиніть і ви так само" (Кол 3, 13).

Різдво наближається, Господь ось-ось прийде, св. Літургія закликає нас приготувати Йому дорогу.

Він, Який увійшов у нашу людську історію дві тисячі років тому, хоче ввійти в наше життя, але стежина у нашому нутрі покрита різними перешкодами. Слід стесати горби і вирівняти долини.

Що ж це за перепони, які не дозволяють Ісусові прийти до нас?

Це передусім наші бажання, які не співзвучні з волею Божою і які народжуються у душі кожного з нас; бажання говорити або мовчати тоді, коли ми не повинні цього робити; бажання бути вшанованими; бажання речей, здоров'я, життя, коли Бог цього не хоче; найгірші бажання зла, бунту, помсти, осуду...

Ці бажання народжуються у душі кожного з нас і опановують усіх. Слід рішуче їх знищувати, слід відкинути всі перепони і віддатись повністю волі Божій, щоб таким чином приготувати шлях Господеві.

"Так, як Господь простив вам, чиніть і ви так само".

Цими словами звертається св. апостол Павло до християн своєї спільноти, тому що вони, отримавши прощення гріхів від Бога, здатні простити тим, які з ними негідно поводилися. Він добре знає, що вони по-особливому спроможні йти далі — від природної межі любові до надприродної, коли зможуть своє життя віддати навіть за ворогів. Після того, як Ісус зробив їх новими людьми, а євангельське життя їх ще більше зміцнило, вони здатні йти далі, щоб, не звертаючи уваги на кривди й образи, осягнути єдність зі всіма.

Любов стукає до кожного людського серця. Кожна людина спроможна здійснити це "слово життя".

Африканці мають такий мудрий вислів: "На пальму кидають камінням, а вона у відповідь кидає солодкі фініки".

Отож, не достатньо не відповідати на заподіяну нам кривду чи образу... Від нас вимагається більше: робити добро тому, хто нам чинить зло. Про це нам нагадують свв. апостоли: "Не платіть злом за зло чи лайкою за лайку, а, навпаки, благословляйте" (пор. 1 Пт 3, 9); "Не дозволь, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром" (Рим 12, 21).

"Так, як Господь простив вам, чиніть і ви так само".

Як жити цим "словом життя"?

У щоденному житті ми можемо мати рідню, товаришів по навчанню чи по роботі, друзів, які завдаватимуть нам кривду, чинитимуть несправедливість і навіть зло... Можливо, нам не приходить на думку помста, але ми повинні звільнити свої серця від почуття образи, ворожості, гіркоти або просто байдужості, які перешкоджають існуванню правдивих стосунків між людьми.

Отже, що нам слід чинити? Пам'ятаймо, що рана є цілковитою "амністією" у серці, любов'ю, яка все покриває і спроможна сприйняти іншого таким, яким він є: з обмеженнями і труднощами. І це слід зробити так, як би вчинила добра мати зі своїм сином: завжди йому прощає, його виправдовує, надіється на нього... Погляньмо на кожну людину новими очима, немовби вона вже позбулася своїх недоліків. Пам'ятаймо, що Бог не лише прощає, але й забуває: це те, чого Він вимагає і від нас.

Щось подібне сталося з одним юнаком, який проживав в країні, де шаліла війна. Він бачив, як після жорстоких знущань убили його батьків, брата і багатьох товаришів. Біль спонукав його до бунту, до великих переживань, до бажання, щоб злочинців так само жорстоко покарали. Коли він роздумував над Ісусовими словами про необхідність прощення, вони здавалися йому неможливими для втілення у життя. Він сказав: "Як я можу любити своїх ворогів?". Йому необхідно було декілька місяців молитви, щоб знову знайти у серці крихітку миру.

Коли він через рік довідався, що вбивці не лише всім відомі, але вільно живуть у його країні, то гіркий осад запанував у його серці. Він почав роздумувати над тим, як би він поводився у разі зустрічі зі своїми "ворогами". Я благала Господа, щоб заспокоїв його і зробив його спроможним простити їм.

"Мені допомогли приятелі з товариства, які намагалися жити згідно з Євангелієм, – розповів він. – Господь мені допоміг не переслідувати тих негідників, а навчив мене любити близьких мені людей: друзів і колег... У конкретній любові до них я помалу знаходжу в собі сили, крок за кроком, щоб простити вбивцям моєї родини. Сьогодні у моєму серці запанував мир".

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Соломія Василько з смт. Гірника Львівської обл. – Господеві, Пречистій Діві Марії, св. ап. Юді Тадею за допомогу при складанні вступних іспитів до Українського католицького університету у Львові.

Анна Мищак із м. Долини Івано-Франківської обл. – Пресвятій Богородиці "Надія безнадійних" за успішне народження внука, небесним заступникам: св. Юді Тадею за допомогу у роботі, св. Миколаю Чудотворцю – за допомогу в родинних справах. Ще в 1973 році ця жінка відчула заступництво Матері Божої у м. Джанкої в Криму під час небезпеки.

Сім'я Дручеків з м. Львова – Пресвятому Серцю Ісусовому, Пречистій Діві Марії, св. ап. Юді Тадею за щасливе вирішення життєвої проблеми.

Ярослав К. – св. ап. Юді Тадею за допомогу при вступі в Дрогобицьку семінарію ім. Святотроїцьких мучеників Северіяна, Віталія і Йоакима.

Анна Марків зі с. Залужжя Яворівського р-ну на Львівщині – блаж. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ за чудесне зцілення ніг.

Галина Погранична з м. Червонограда Львівської обл. – св. ап. Юді Тадею за оздоровлення від важкої недуги її трирічної донечки Марічки.

Ірина Канцір з м. Львова – св. ап. Юді Тадею за вислухані молитви та заступництво протягом багатьох років.

РОЛЬ ЦЕРКВИ У ВИБОРАХ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Передвиборча кампанія в Україні позаду. Нам уже відомі прикрі результати президентських виборів. У цій короткій статті звернемо увагу на те, як вплинули Церкви в Україні на хід передвиборчої кампанії. Можна сміливо стверднти, що практично всі головні християнські конфесії в Україні не були байдужими до теми виборів і зверталися до своїх вірних із відповідними зверненнями і заявами.

Перед першим туром виборів 28 вересня цього року Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар звернувся до всіх вірних і людей доброї волі. Він закликав виборців не знехтувати даним Богом даром свобідної волі, "одним із виявів якої є право вибирати своїх провідників, – вибирати свідомо, самостійно, переборюючи будь-який зовнішній примус чи страх, беручи до уваги не свої власні інтереси чи інтереси поодиноких груп, а спільне добро".

Перед другим туром 17 листопада цього року була оприлюднена "Заява наради представників християнських Церков України з приводу спроб використання Церкви у виборчій кампанії", яку підписали представники УГКЦ, РКЦ в Україні, УПЦ КП та двох протестантських Церков. У цьому документі було наголошено на статті 35-й Конституції України – про відокремленість Церков і релігійних організацій від держави та на статті 5-й Закону України про "Про свободу совісті і релігійні організації", де йдеться про відмежування від передвиборчої агітації. У цій заяві міститься одне важливе прохання до громадян України: не ототожнювати агітаційні заяви і дії окремих релігійних діячів з позицією усіх християнських Церков України.

На жаль, напередодні другого туру виборів були кричущі факти, які свідчили про агітаційну роботу з боку окремих ієрархів. Зокрема, відомий сайт релігійно-інформаційної служби України подав анонімний лист одного священика, який розповів, що його владика на зібраннях духовенства у Донецьку закликав усіх отців агітувати на Службі Божій за одного з кандидатів і назвав Віктора Ющенка "слугою сатани". Більше того, цей владика заявив, що в разі приходу до влади цього кандидата він закличе своїх вірних стати на лінію фронту, яка проляже біля Донбасу, і сам її очолить.

Коментарі, як кажуть, зайві. Дух св. Євангелія і любов до ближнього були замінені політичними пристрастями, які можуть спровокувати людей на насильство і кровопролиття.

Попри це християнські Церкви в Україні, зокрема наша УГКЦ відіграли позитивну роль у передвиборчій кампанії і дали своїм вірним орієнтири того, якими мають бути вибори Президента України. Сподіваємося, що й безперервна молитва монашества УГКЦ теж дала свої плоди.

Подякуймо Богові молитвою за надану нам стати біля виборчих урн і вирішити долю держави, проголосувавши за достойного кандидата. Молімо Бога, щоб наш вибір було взято до уваги і Главою держави став всенародно-обраний Президент!

Ігор СКЛЕНАР

ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ ДО ВІРНИХ І ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ З ПРИВОДУ ТЕПЕРІШНЬОЇ СУСПІЛЬНОЇ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

У цю вирішальну і доленосну хвилину нашого українського народу ми, владики УГКЦ, зібрані на Синоді єпископів [Києво-Галицької митрополії] відчуваємо свій обов'язок перед Богом і народом звернутися до вас зі своїм пастирським словом. Церква Христова є завжди зі своїм народом, є його сумлінням, і в кожній критичній ситуації стає в його обороні.

Передусім хочемо нагадати, що у передвиборчий період наша Церква не один раз зверталася до усіх вас у своїх зверненнях, що кожний громадянин України повинен іти свобідно за своїм голосом сумління та чесно віддати свій голос за достойного кандидата в Президенти України. Наша Церква не проводила агітації за жодного з кандидатів. У своїх душпастирських зверненнях до вірних ми наголошували на важливості збереження демократичних принципів під час виборів. Коротко нагадаємо про їх можливі порушення, від яких ми застерігали:

1. Перешкоджання свобідному волевиявленню кожного громадянина України.
2. Однобічне інформування.
3. Використовування адміністративного ресурсу.
4. Купування голосів.
5. Фальсифікація результатів виборів.

Чи не стали ми свідками цих порушень? Президент України не один раз заявляв публічно, що вибори будуть демократичними. Чи він, як гарант Конституції України, належно подбав, щоб вони такими були?

Сьогодні народ переконаний, що демократичні принципи були порушені.

Коли люди виходять на вулицю захищати свої конституційні права мирним способом, вони не є темною масою і "вулицею". Це люди розважливі, жертвенні і відповідальні, яких належить пошанувати і до голосу яких треба прислухатися, бо "голос народу – це голос Божий".

Тому звертаємося до посадових осіб, уповноважених цим самим народом до влади, не піддаватися спокусі під час вирішення дуже складної ситуації використовувати своє становище, засоби і силові та правоохоронні структури для своїх вузьких [однобічних] інтересів, проти власного народу. Ваша діяльність повинна бути завжди в правовому полі.

Правдиву свободу здобуваємо через хресний шлях і терпіння. Будьмо готові до цього, бо Христос Богочоловік звільнив від гріха людський рід Своїм терпінням та хресною смертю і дарував нам усім свободу.

У цю важку й відповідальну хвилину в нашій державі закликаємо поодиноких осіб, родини та увесь народ до спільної молитви про Божу поміч. Надіємося і молимо Всевишнього Бога, щоб Він як ласкавий Господь дав можливість кожному з нас і всім нам разом вільно будувати щасливе майбутнє на нашій багатостраждальній, але благословенній українській землі.

Благословення Господнє на вас!

† ЛЮБОМИР
від імені владик Синоду
Києво-Галицької митрополії УГКЦ

ПОДЯЧНИЙ ХРЕСТ У КНЯЖОМУ МІСТІ

У центрі Львова біля фігури Матері Божої на празник Архистратига Михаїла 21 листопада цього року було встановлено перший подячний хрест з нагоди двохтисячоліття спасительної смерті й воскресіння Ісуса Христа.

Цей хрест освятили іеромонахи Василь Вороповський, Студійського Уставу та Йосафат Воротняк, ЧСВВ у присутності численних вірних.

Слід зауважити, що подібні хрести повинні бути встановлені в кожній столиці світу на знак вдячності нашому Божественному Спасителеві за все те, що Він вчинив і чинить для нашого спасіння.

МОЛИТВА ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ ВИБОРІВ

Мітинг протесту проти нечесних (сфальсифікованих) президентських виборів і на підтримку народного Президента Віктора Ющенка розпочався 22 листопада цього року молитвою.

Глава УГКЦ Блаженнійший Любомир Гузар у співслужінні священиків нашої Церкви, зокрема о. Дам'яна Кастрана, ЧСВВ, ігумена львівського монастиря св. Онуфрія, очолив молебень перед фігурою Матері Божої у центрі Львова.

Після Богослужіння численні вірні, незважаючи на холодну морозну погоду, годинами відмовляли різні таїнства вервиці, а священики відправляли молебні, благаючи в Бога єдності нашого народу і кращої його долі, а також визнання В. Ющенка Президентом України.

Павло ЗАРІЧНИЙ

СЛУЖБА БОЖА В ЦЕНТРІ КИЄВА

У ці дні, коли український народ мирним, конституційним шляхом борється за перемогу правди й справедливості на президентських виборах в Україні, на вулицях і площах нашої держави разом зі своїми співвітчизниками перебуває духовенство. Душпастирі, відчуваючи свій обов'язок перед Богом і народом, проводять молитви і звертаються зі своїм пастирським словом.

Для надання духовної опіки учасникам мітингу на майдані Незалежності у Києві до української столиці вже прибули і готуються приїхати десятки священиків УГКЦ.

24 листопада віце-ректор Львівської духовної семінарії о. д-р Святослав Шевчук спільно з семінаристами відслужив на Хрещатику для "мешканців" наметового містечка Божественну Літургію, яка стала початком щоденної літургійної молитви у центрі Києва. Уже з 25 листопада її мають служити священики УАПЦ, а відтак священнослужителі інших конфесій.

Про свою молитву за увесь український народ заявив Папа Римський Іван Павло II. Про це повідомило інтернет-видання "РІА "Новости". Вітаючи 24 листопада українських прочан, які взяли участь у традиційній загальній аудієнції у Ватикані, Глава Вселенської Церкви промовив українською мовою: "Дорогі, запевняю вас і увесь український народ, що в ці дні я особливо молюся за вашу улюблену батьківщину".

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

Я — НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ

У 1854 році, 150 років тому, Папа Пій IX проголосив догму про Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці.

Ісус Христос, Син Божий, прийняв на Себе людську природу, залишившись при цьому другою Особою Божою. У ділі спасіння людства особи людські мають важливе значення. Від їхнього рішення залежить майбутнє багатьох.

22 грудня святкуємо свято Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці. Саме Марія згодом своїм рішенням: "Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по Твоєму слову!" (Лк 1, 38), – уможливила зачаття Божого Сина у своєму дівичому лоні, Його народження, проповідування, смерть на хресті й воскресіння з мертвих. Не можемо навіть на мить собі уявити, що було б, якби Пресвята Богородиця відмовила Архангелу Гавриїлу... Господь знав, Господь надіявся, Господь заплянував її згоду, але не примусив її це зробити. Господь готував її до такого вибору.

У книзі Буття читаємо, що потомство жінки має розчавити голову змія, тобто диявола (пор. Бут 3, 15). Диявола переміг Христос Своєю смертю на хресті. Отож, жінка – це Матір Божа. Вона завжди перебувала у постійній ворожнечі з древнім вужем, завданням якого є спротив Богові, тобто гріх. Вона ніколи не була під владою диявола. Рішення жінки, Пресвятої Богородиці, повинно було стати рішенням, яке принесе щастя цілому людському роду. Вона повинна була стати пристановищем Невмістимого, помешканням Господа Бога між людьми, живим храмом Господа животворного. Вона була обіцяна одразу після гріхопадіння наших прародичів.

Бог по Своїй природі не має нічого спільного з дияволом-неправдомовцем, тому і Його храм, у якому перебуває, не може мати нічого спільного з гріхом. Господь готував помешкання для Себе, яке мало б бути знаменом Його присутності між людьми. А оскільки всі люди згрішили у грісі Адама, то кожний з нас перебуває ніби в договорі зі сатаною кожний раз, коли грішить. Жодна людина, таким чином, не могла бути гідною стати помешканням Бога. Саме тому, як навчає свята Церква, Господь особливим втручанням зберіг Пресвяту Богородицю від первородного гріха, розірвав пута диявола, які сковують кожного з нас, бо інакше Собі б суперечив.

Ця подія – захорона Діви Марії від первородного гріха під час зачаття – називається Непорочним Зачаттям Пресвятої Богородиці. А саме зачаття відбувалося природним шляхом. Марія зростала як звичайна дитина Йоакима і Анни й заледве хтось міг пізнати в ній майбутню Царицю Неба і землі. На її природі це відбилося тим, що могла легко пізнавати правди святої віри. Але природа й далі залишалася повністю людською, хоча і без гріха – вона мусила працювати, втомлювалася, напевно, мала спокуси, адже читаємо, що й сам Господь Ісус був спокушуваний дияволом (пор. Мт 4, 1-11). Але вона боролася з ними і їх поборювала.

Свято Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці для нас є святом Божого Провидіння, бо Господь дбає про Свій народ, готуючи для Його спасіння живий храм Своєї присутності – Марію. Також це свято Божої любові до кожної особи, бо так, як Пресвяту Богородицю Господь призначив для виконання цілком певної місії, так і кожному з нас Він дав завдання здійснити місію у нашому житті. Це свято для кожної особи, бо саме особисті риси Матері Божої були визначальними у її рішенні чинити Божу волю. Так Господь у Своїх планах завжди зважає на особистість кожної людини і очікує від кожного з нас особистої відповіді на Його поклик.

Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці для нас – це запрошення до боротьби проти спокуси і гріха. Господь на нашому боці. І найкращим прикладом цього є повага до особи Пречистої Діви Марії, яку Він виявив до неї. А вона, приймаючи Господню благодать, стала взірцем, матір'ю і заступницею для всіх нас, щоб ми у своєму житті сміливо наслідували її чесноти та приклад Ісуса Христа, нашого Божественного Спасителя.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЧУДО ГОШІВСЬКОЇ БОЖОЇ МАТЕРІ

В Україні є багато Марійських паломничих місць, одним з яких є відомий Гошівський василіянський монастир, що знаходиться у підгір'ї Карпат. Славиться цей монастир на Ясній Горі чудотворною іконою Пресвятої Богородиці. Хочу розповісти про чудо, яке сталося декілька років тому за посередництвом Матері Божої.

Одного літнього світанку почув я під вікнами Гошівської обителі чиїсь повільні кроки і тиху молитву. Було близько п'ятої години ранку. Коли виглянув я через вікно, то побачив двох жінок: одна з них поволі пересувається на колінах, а друга, підтримуючи її, йде поруч. Ось так вони підійшли до великого хреста з розп'яттям біля церкви, де почали спільну молитву.

Після Утрені і св. Літургії вийшов я з храму і на подвір'ї зустрівся з нічними паломниками. Одна з них розповіла подію, яка сталася у її родині.

Минулого року захворіла її дочка, яка вчилася в Івано-Франківському інституті. Лікарі ніяк не могли встановити діагнозу недуги. Батьки з дочкою їздили по всіх найкращих лікарях, але нічого не допомагало – дитина на очах згасала. Коли вже від людей не сподівалися на поміч, а життя висіло на волосинці, мама, сидячи біля вмираючої дочки, глянула на ікону Гошівської Богородиці, яка висіла на стіні. І цього дня вона зрозуміла, що тільки Пресвята Богородиця може випросити в Бога для її дочки видоровлення.

Клякнувши на коліна, жінка почала щиро молитися. Скільки годин пройшло, вона не пам'ятає, і так щиро в житті вона ще ніколи не молилася. Просила про чудо, про ласку, а в кінці пообіцяла Матері Божій: якщо дитина видужає, то на знак вдячності пішки піде до Гошева (майже 130 кілометрів).

І чудо сталося! Через три тижні дочка уже навчалася в інституті, а мама пригадала свою обіцянку. Попросила свою добру товаришку, щоб пішла з нею у цю нелегку і далеку подорож. І коли пізно вночі стояли вони під Ясною Горою у Гошеві, мати, щоб ще краще висловити свою вдячність, клякнула на коліна, які обв'язала хустками, і так поволеньки піднімалася по стежечці вгору...

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

ОЗНАКИ НЕПРАВДИВОЇ ЦЕРКВИ

Там немає правдивої Христової віри і святої Петрової Церкви, де:

– свою підозрілу "віру" надто вихваляють і вивищують себе над іншими;

– постійно критикують членів інших конфесій;

– хитро-мудро перекручують Святе Писання, пояснюючи його так, як їм вигідно;

– виривають з контексту вислови з Біблії, які їм подобаються, а промовчують ті цитати з нього, які їм не підходять, хоча ні риска не минеться з Божого закону;

– Біблію вважають за зброю проти тих, які правильно розуміють і живуть Божим словом;

– не шанують свободи дітей Божих, проводячи проти них страшний моральний тиск і терор;

– немає ані тіні терпимості стосовно інших;

– не прислухаються до думки інших, не бажаючи навіть слухати рацій інших;

– віра чи "віровизнання" служить прикривкою матеріальних і загарбницьких цілей;

– роздають насилу свою літературу, а іншої навіть до рук не беруть, а не то читають;

– відважуються критикувати інших, не знаючи і не бажаючи ознайомитися з поглядами й релігійними засадами інших;

– сектами "розкладають" свій рідний народ;

– гадають, що вони "всі розуми поїли", а інші – це "сіра маса" для їхньої наживи і поневолення;

– немає любові до ближнього і до Бога!

– намагаються посіяти сумніви щодо правдивості віри у тих, які її сповідують, будучи членами істинної Петрової Церкви, котру єдину заснував Господь наш Ісус Христос!

– не шанують зображень Господа Бога, Пресвятої Богородиці і святих на іконах і фігурах, і навіть не шанують хресного знамення;

– Божого Сина ніби шанують, а Його Матір зневажають.

– показують себе великими Божими (Єгови) приятелями, а справжніх Божих друзів-святих за ніщо мають.

Є одна свята, католицька і апостольська Церква, яка має всі засоби, необхідні для спасіння, отож, міцно стіймо на борту цього корабля, який впевнено пливе до пристані вічності! Молімося, щоб усі, які не належать до цієї Церкви, стали її ревними і вірними членами.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ТИ НІКОЛИ НЕ САМ, Я ЗАВЖДИ З ТОБОЮ! (2)

Дорогий приятелю!

Я добре знаю, що означає бути покинутим найближчою тобі особою, любов'ю твого життя. Коли хтось плаче через самотність, то Я завжди відчуваю глибоке зворушення. Коли хтось втрачає члена родини або приятеля, Я сильно це переживаю. Коли псуються відносини з кимось, Я дуже добре знаю, що в ту мить діється у твоїй душі.

Зараз Я скажу тобі про щось, що Мене турбує. Люди вважають, що Я живу Собі у відокремленні, десь високо в Небі, подалі від щоденних турбот людей. Вони говорять, що чужими є для Мене різні зворушення. Однак Я би хотів, щоб вони звернули увагу на те, як часто в Біблії описані Мої почуття, наприклад, коли Я плакав над Єрусалимом і над гробом Свого друга Лазаря. Я не з каменя і, подібно як усі люди, відчуваю радість і смуток.

Якщо ти читав Біблію, то знаєш, як часто всім серцем Я співчував кожній самотній, страждаючій, знедоленій людині. Побачив Я пустоту в душі жінки з Самарії, котра прийшла до студні. Відійшла радісна, бо переконав Я її про Мою любов, котра від того часу заповнюватиме ціле її життя.

Декотрі люди в народі відчувають себе самотніми. Никодим був шанований своїми співвітчизниками-євреями, був людиною надзвичайно релігійною і освіченою. Втішався він цією загальною повагою. Прийшов до Мене одної ночі, бо шукав ближчих стосунків з Богом, хоча був дуже побожним. Відчув Я у його серці приховану тугу за приязню з Моїм Отцем. На вигляд Никодим нічим не нагадував жінки, котра прийшла до криниці, але в глибині душі він також шукав Когось, Хто б вилікував його з відчуття внутрішньої порожнечі.

Також був Закхей, якого усі ненавиділи. Трактували його дуже погано, бо був начальником митників. Колись давно, подібно як і сьогодні, люди ставились з упередженням до митників. Закхей до того ж був низького росту, а такі особи дуже часто стають темою для жартів. Прямуючи одного дня дорогою, Я побачив, як він сидить на дереві, і відразу зрозумів, що він є самотнім, що він є людиною, котра шукає приязні. Тому, власне, Я сказав, що затримаюся у його домі. Я прагнув, щоб він знав, що Я про нього особливо піклуюся.

Хочу тобі сказати, що добре знаю, що діється у твоїй душі, навіть якщо інші того не знають. Не можеш переді Мною приховати свої проблеми. Я був при тобі, коли ти не закінчив завдання. Можливо, ти не береш собі це до уваги, але Я відчував біль разом з тобою. І коли тато кричав на

тебе, бо ти знову не вчився – Я був при тобі так само, як при жінці-самарянці, котра прийшла до студні.

Я вже тобі сказав, що знаю про самотність. Розповів Я про те, що відчував на хресті. Але чи знаєш, що Я двигав також і частину твоєї самотності? Може, не береш собі це до уваги, але Я був з тобою, був Я з тобою увесь час.

Був Я з тобою, коли розійшовся ти з особою, котра для тебе мала велике значення. Був я з тобою, коли протягом цілої години ти плакав на подушці. Був Я з тобою, коли твої родичі сварились, а ти так боявся. Я завжди був з тобою! І завжди буду!

Може, під час цього читання ти будеш глибоко відчувати свою самотність. Може, це буде самотність, котра товаришує тобі уже довгий час, або відчуття, котре з'явилося кілька днів тому. Я б хотів, щоб ти роздумав над певним питанням. Твоя правдива самотність є результатом туги за Мною? О так, твоє почуття відкинення, ізоляції, відсутності підтримки й приятелів є очевидне, а невигадане. Але якщо зі Мною утвориш постійний, щирий і правдивий зв'язок, то будеш сильним у різних випадках пригноблення, котрі з'являються у твоєму житті. Хочу допомогти тобі в усвідомленні Моєї присутності при тобі, Моєї приязні й безкорисливої любові до тебе. Пам'ятай: Я можу все змінити!

Раніше Я сказав, що таємницею Мого буття на землі стала близькість між Отцем і Мною. Це є також таємницею твого життя. Я і Мій Отець завжди є близькими між собою і тому Я хочу, щоб так само було з тобою і Мною. Хочу, щоб ти чинив добрі поступки і перебував на дорозі, котра веде до пізнання Мене. Подібно як кожний зв'язок, так і наш також буде поглиблюватися в міру років, але вже тепер можемо його розпочати.

Я б хотів, щоб ти знав Мої почуття до тебе. Я – Ісус. Я – твій Приятель, тепер і назавжди!

Завжди Приятель для самотніх

Дехто з нас боїться Бога, немовби Він був диктатором, Котрого ніколи не можна задовільнити. Кожного разу, коли допускаємось помилки або згрішимо думкою, словом чи ділом, думаємо, що Господь дивиться на нас з неохотою або відвертається від нас.

Спробуймо відповісти на два важливі питання: чи маємо якийсь поганий досвід, котрий нас допровадив до того, що ми відвернулися від Бога і почали Його боятись або відчувати до Нього злість? Чи хтось подав нам інформацію, на основі якої створили ми фальшивий образ люблячого Приятеля? Якщо так, то це є перешкоди на дорозі до пізнання Ісуса. Ми повинні вчинити так, щоб фальшиві інформації і злі почуття були стерті з нашого розуму і серця, і щоб Дух Святий поклав фундамент під наш новий зв'язок з Господом, який оснований на правді про Ісуса.

Варто взнати правду про прекрасного Приятеля. Не допустімо, щоби що-небудь стало цьому на перешкоді. Тільки Він розуміє самотність. Він Сам її пережив. Ми мусимо відкритися Ісусові, Котрий докладно розуміє наші почуття. Він є з нами, як і Сам сказав, тепер і назавжди! *(Закінчення. Початок у ч. 11 за 2004 р.).*

Переклад з польської мови бр. Макарія Солюка, ЧСВВ

СВЯТА ТАЙНА СВЯЩЕНСТВА

У цьому числі завершуємо цикл статей про Святі Тайни змістовним матеріалом про Святу Тайну Священства.*

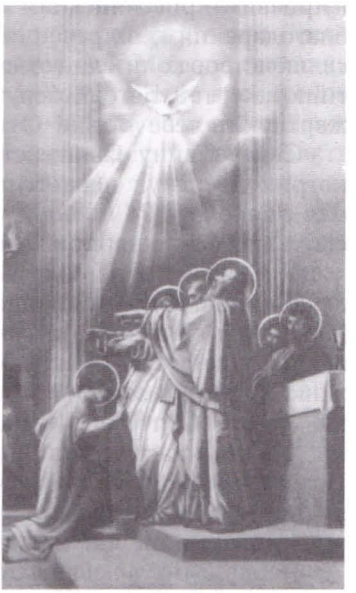

Ця Свята Тайна призначена для того, щоб чоловіки, які її приймають, стали служителями у Господньому винограднику. Ісус Христос сказав до Своїх апостолів: "Жнива великі, а робітників мало. Просіть, отже, Господа жнив, щоб послав робітників на Свої жнива" (Мт 9, 37-38).

Коли Христос встановив Пресвяту Тайну Євхаристії, Він дав лише Своїм апостолам право відновлювати її, кажучи: "Чиніть це на Мій спомин" (Лк 22, 19). Тільки єпископи і священики мають право освячувати Пресвяту Євхаристію, тобто приносити Богові безкровну жертву Нового Завіту. У день Свого воскресіння Він дав їм ще другу владу – право прощати людям їхні гріхи, говорячи: "Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи — відпустяться їм, кому ж затримаєте — затримаються" (Ів 20, 22-23).

Другий Ватиканський Собор у Конституції про Церкву навчає, що "священики посвячуються як справжні священнослужителі Нового Завіту, щоби проповідувати Євангеліє, дбати про вірних і займатися Богопочитанням".

Існують два види свячення: нижчі й вищі, які уділяє єпископ. До нижчих належать свічконосець (аколіт), чтець (співець) і піддиякон, а до вищих: диякон, священик і єпископ. Чин священства є один, але має три ступені. Отож, дияконат, священство і єпископство – це не три тайни, а одна Свята Тайна Священства. Тільки єпископ має повноту священства.

Єпископи є прямими наступниками апостолів. Дванадцять апостолів були першими єпископами Вселенської Церкви, які своїм наслідникам передали єпископську владу для того, аби ті в свою чергу продовжували звершувати її аж до другого приходу Ісуса Христа. Через те, що єпископ неспроможний виконати всі духовні обов'язки у своїй єпархії, св. Церква дала йому помічників: священиків і дияконів. Вони мають владу і право священнодіяти на певній території, на яку їх призначив єпископ.

Священик владою, яку він посідає, керує священним народом. Діючи в імені Христа, він звершує Христову жертву в імені цілого Божого народу і приносить її Богові.

---

* *Про Святі Тайни Хрещення, Миропомазання, Покаяння, Євхаристії та Оливопомазання читайте у чч. 2-11 за 2004 р., а про Святу Тайну Подружжя – у чч. 1-12 за 2003 р.*

Священство мирян, тобто загальне священство, полягає у тому, що вони повинні поширювати в світі Боже Царство своєю працею на славу Божу, взірцевим християнським життям, прийняттям Святих Тайн, молитвою і благодаренням, відреченням і творчою любов'ю. Миряни виконують своє священство, коли єднаються зі своїм душпастирем у приношенні євхаристійної жертви Богові, беруть у ній діяльну участь і самі разом з Христом жертвують себе Богові Отцеві.

Святу Тайну Священства може прийняти кожен охрещений чоловік, котрий досягнув певного віку, якого вимагає церковне право *(23 роки для диякона і 24 – для священика)*. Крім того він повинен мати неприсилуване бажання прийняти цю Святу Тайну.

У Святому Письмі говориться про те, що на початках християнства деякі жінки були дияконісами, які готували до хрещення і хрестили з доручення єпископів та священиків дорослих жінок-катехуменок. Згодом звичай висвячувати жінок на дияконіс зник, тому що потреба у них зникла, бо був заведений звичай хрестити немовлят. Однак слід сказати, що ніде у Святому Писанні й усному переданні Церкви не згадується про те, що якась жінка була б єпископом чи священиком. У Католицькій Церкві, а також у Православній та інших нез'єднених Церквах християнського Сходу дияконами, священиками і єпископами можуть бути тільки чоловіки, які мають відповідні умови для цього служіння.

Перший Вселенський Собор, який відбувся у 325 році в Нікеї, займався справою безженності клиру. Східна Церква вирішила, що лише єпископи повинні бути нежонатими, проте можуть бути вдівцями у виняткових випадках. Кандидатам у диякони чи священики залишено повну свободу – вони мають право перед рукоположенням вибрати подружній або безженний стан. Священики чи диякони, які стали вдівцями, не мають права вдруге одружитися.

З 4 ст. Римо-Католицька Церква почала висвячувати у диякони, священики і єпископи лише нежонатих чоловіків, але рішенням Другого Ватиканського Собору дозволено висвячувати на постійних дияконів одружених чоловіків (з умовою взірцевого сімейного життя).

При висвяченні на диякона і священика звертається увага на його формацію (проживання в семінарії), інтелектуальний вишкіл (відповідний рівень богословських знань), фізичне і психічне здоров'я.

У другому листі до Тимотея св. апостол Павло згадує про покладання рук такими словами: "З тієї причини пригадую тобі, щоб ти оживив дар Божий, який у тобі через покладання рук" (пор. 1, 6). У Діяннях апостолів довідуємося про те, що цю Святу Тайну уділили покладанням рук сімом достойним чоловікам, які отримали перший ступінь священства – дияконат – для служіння своїм ближнім (пор. 6, 6).

В обряді рукоположення суттєвими є молитви єпископа. Молитви рукоположення походять ще з 4 ст. Східні Церкви мають окремі молитви для висвячення єпископа, священика і диякона. Початок східної форми молитви висвячення на священика такий: "Божественна благодать, що завжди лікує те, що немічне, і доповнює те, чого бракує, робить цього побожного диякона *(ім'я)* священиком". Римо-Католицька Церква має такі основні слова молитви висвячення: "Благаємо Тебе, всемогутній Отче,

зодягни Свого слугу гідністю священства". Коли мова йде про хіротонію (висвячення) єпископа, то його висвячують три єпископи.

Рукоположення має два головні наслідки: уділяє особливу ласку Божу і викарбовує в душі того, хто приймає його, незатерту печать священства. Ця Свята Тайна, як і Святі Тайни Хрещення й Миропомазання, не уділяється повторно. Печать священства дає духовну владу висвяченому на диякона, священика і єпископа належно виконувати обов'язки свого сану. Священик має таку саму владу, як і єпископ: уділяти Святі Тайни, крім Святої Тайни Священства (рукоположення). Єпископ має повноту влади, тому він може висвячувати священиків.

Архидияконство, митрофорність і протопресвітерство – це тільки духовні титули, які нічого не додають до суті Святої Тайни Священства. Характерний одяг диякона: далматика і орар; священика: фелон і епітрахиль; єпископа: сакос, омофор і мітра.

Якщо задля якогось великого прогріху проти церковного правопорядку когось з дияконів, священиків чи єпископів суспендують, то він, залишаючись у своєму сані, не має права виконувати заборонених йому священнодійств, аж поки певна церковна кара не буде з нього знята. Якщо би покараний священнослужитель все ж таки виконував священнодійства до зняття суспензи, то вони вважаються недійсними перед Богом і св. Церквою, а він допускається важкого гріха.

Єпархіальний єпископ має повноту влади, яка притаманна його сану, на цілій території своєї єпархії. Священики і диякони виконують священнодійства в межах певної території і визначеної єпископом юрисдикції (дозволу від єпархіального єпископа або патріарха). Однак кожний католицький священик (навіть суспендований) може розрішити вмираючого або в небезпеці смерті християнина у будь-якому місці на світі.

о. Ігор ЯЦІВ
(за циклом передач на радіо "Воскресіння")

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ, ГОСПОДИ

Нещодавно в автокатастрофі трагічно загинув о. Петро Фецюх, греко-католицький парох с. Жвирка Сокальського р-ну на Львівщині.

Народився 19 вересня 1964 року в священичій родині. Висвячений на священика в 1990 році. З 1994 року виконував обов'язки пароха згаданого села. У 1996 році заснував Апостольство молитви на парафії.

Для своїх парафіян він був добрим і ревним священиком. З молитвою на устах і вервицею в руках намагався долати труднощі, які виникли на початках його священичого служіння. Був завжди привітний, усміхнений, любив усіх, особливо дітей, і всі його теж любили. Виголошував змістовні проповіді, був добрим сповідником. Працював з молоддю на парафії, з якої є три семінаристи (двоє з них навчаються у Римі), два дяки і одна студентка Українського католицького університету.

Вічна йому пам'ять!

Парафіяни с. Жвирка на Львівщині

ПРО СПОКУСЛИВОГО ЗМІЯ (3)

Ідеологічний і пропагандистський відділи сатанинського царства, посилаючи величезний загін демонського воїнства на Україну, не могли також не розробити спеціальних інструкцій – т. зв. темників для тих дияволів, які мають проводити свою чорну роботу у спокушуванні людських душ серед неелітної, досить великої частини суспільства. Враховуючи показник релігійної свідомості цих неелітних громадян, поділено їх на три групи: 1) з атеїстичним світоглядом; 2) зі слабкими релігійними поглядами; 3) із міцними релігійними і морально-етичними християнськими засадами.

Структури окремих груп, зокрема другої і третьої, досить деталізовані. Очевидно, що останнім двом групам було приділено найбільше уваги. Це зрозуміло, бо спільнота першої групи вже як-не-як опинилася у сітях диявола і треба лише пильнувати, щоб до цієї атеїстичної громади не підкралися ворожі люциферу ангельські сили з бажанням привести її членів до Бога. Інструкції для дій сатанинських сил розроблені для трьох груп.

Численні положення інструкцій є спільними і актуальними для кожної групи, тому нижче буде подано тільки основне з їхнього змісту. Слід відзначити, що з розвитком знань, науки, техніки і виробництва, зі зростанням матеріальних благ землян диявольські сили невтомно працюють над вдосконаленням методів у спокушуванні цих "земних черв'ячків". Якщо раніше, як стверджують Святі Отці, кожний біс, що працював серед землян, володів тільки однією спеціалізацією: наприклад, один біс спокушував до подружньої зради, другий – до п'янства, третій – до насильства і вбивства, четвертий – до шахрайства і здирства, то тепер кожний демон освоїв дві, а то і більше професій.

Тож тепер один демон може спокушувати і до п'янства, і до розпусти, інший – до п'янства, пограбувань і навіть вбивства. Отож, тепер кожний демон оволодів витонченими прийомами, а то й методами нашіптування і спокушування як інфантильних, так і морально стійких і активних у релігійному відношенні людей. Річ ясна, що до останніх сатанинське царство посилає найдосвідченіших бісів, що вміють хитрощами так збаламутити нестійкі в морально-етичному відношенні людські душі, щоб врешті-решт привести їх до гріховного, духовного падіння.

Декілька порад бісам, що працюватимуть серед затятих атеїстів.

У відділах, що розробляли ці інструкції, добре знали, що ця група в неелітному середовищі не є такою численною, як у елітній частині суспільства. Однак багато порад, що стосувалися української еліти, які просякнуті атеїстичною ідеологією, рекомендується використати і в неелітній частині суспільства. Проте, враховуючи те, що неелітні групи пов'язані між собою тісніше, як елітні, спілкування між ними є динамічним, тому низка порад подана в дещо іншому ракурсі.

1. У жодному разі не можна допустити, щоб хоча б один член цієї групи потрапив у другу, а тим більше у третю групу. За кожного неелітного атеїста треба вперто і наполегливо боротися! Слід вишукувати всі можливі способи, щоб їхня безбожна свідомість щораз більше зміцнювалася, щоб їм навіть на думку не приходило поняття про існування Бога. Можна

стерпіти те, що ці "земні хробачки" заперечуватимуть наявність і нашого сатанинського царства люцифера, але найцінніш им для нас є те, що вони не будуть визнавати існування добрих духів, існування Бога. Це найцінніше наше надбання, своєрідний капітал у неелітній частині суспільства.

2. Не можна допустити і того, щоб у діях цієї частини суспільства навіть час від часу проявлявся голос сумління, хоча здебільшого у елітних атеїстів цей голос практично приспаний. Однак, на жаль, серед них є багато людей, які свою моральну поведінку все ж таки узгоджують з голосом совісті, а совість – це такий дар нашого Ворога (тобто Бога) людині, щоб вона, навіть будучи атеїстом, була здатна усвідомлювати, що поступає чи не поступає згідно з Божим декалогом.

І якраз до цієї немалої частини атеїстів повинна бути прикута особлива наша увага. Треба схиляти їх до пияцтва, розпусти, ворожнечі, гніву, забобонів, чародійства, магії, одним словом, до всього того, що є немилим Богові. Треба у всіх цих "червачків" назавжди вирвати навіть думку про Бога, заглушити назавжди їхній голос сумління.

3. При будь-якій нагоді, стикаючись з людьми, особливо з нестійкими щодо релігійних поглядів, треба проводити серед них атеїстичну пропаганду. Це слід робити зокрема в тих випадках, коли людина, опинившись в скрутному і важкому становищі, починає думати, що така ситуація сталася несправедливо, що це Бог покарав її несправедливо.

Кілька порад бісам у їхній роботі серед людей зі слабкими релігійними поглядами.

Диявол характеризує цих людей як таких, що лише формально вважають себе християнами. Їхня релігійна свідомість здебільшого зводиться до обрядовості: народжену дитину охрестити, померлого поховати по-церковному, відсвяткувати Різдво і Великдень, та ще й храмове свято, коли можна більше догодити тілу, ніж отримати якийсь новий заряд для душі. Це люди, в душах яких колись засіяне слово Боже ледь-ледь прозябає, а тому це є найподатливіший ґрунт, щоб зросли на ньому плоди сатанинського засіву. Сатана рекомендує своїм бісам проводити в цьому випадку наступну роботу:

1. Стримувати, знечулювати, за всяку ціну знешкоджувати будь-які прояви цих неофітів у їх стремлінні до Бога. Не можна допустити, щоб хоч одне з цих "обридливих створінь" навіть час від часу подумало про Бога, а тим більше каялось та просило в нашого Ворога прощення за заподіяні гріхи.

У найгіршому для нас випадку нехай їхня християнська віра зводиться тільки до таких релігійних святкувань, коли до Божого храму можна і не піти, але зате можна якнайкраще догодити своєму тілу: смачно поїсти, добряче випити, а душевною потіхою залишається хіба що гра в азартні ігри або споглядання телевізійних передач та фільмів, та й то найогидніших.

Усім своїм диявольським вмінням треба заохочувати землян проводити якнайбільше часу перед цим "голубим екраном". Слід твердо усвідомлювати, що ця скринька є найефективнішим засобом зба-

ламучення і зомбування людської психіки, а передусім деморалізації молоді та дітей. На програми передач ми не нарікаємо, бо в них є все те, що немиле Богові і що легко проникає у свідомість юного телеглядача.

Однак, трапляються випадки, як вказує В. Яременко в одній зі своїх праць, що якийсь І. Скиба з Рівного "викинув *(мабуть, спершу розтрощивши! – С. К.)* телевізор на смітник, щоб не калічити свого сина тією пропагандою непотребу, розпусти, жорстокості й мерзоти, яка повсякчас звалюється на нас... На екранах українського телебачення ведеться відкрита пропаганда алкоголю, розпусти, підлості та найбільш диких інстинктів".

Царство люцифера надіється, що це поодинокий випадок такого радикального заходу, але це також певний сигнал, що можуть знайтися скибо-послідовники. Отож, слід працювати диявольським силам більш активно і професійно в цьому напрямі. Особливо слід докласти зусиль у цей час, коли відбуваються президентські вибори в Україні. Нам вже вдалося перед першим туром виборів ввести в обман глядачів брехливими новинами та інформаційною блокадою. Тож працюймо! Ще є час для успішної праці під час президентського марафону!

2. Пропагуйте цим "огидним створінням" стремління до накопичення матеріальних благ, бо як будуть це робити, то забудуть про духовне. Стимулюйте серед них порушування Божих заповідей, зокрема 6-ї та 9-ї, заохочуйте до читання сатанинської літератури, сприяйте розвиткові окультизму, астрології, нашіптуйте, що в скрутному становищі їм допоможуть всілякі ілхами, оляни, либіді, світлани, марії чи, наприклад, контактери з космосом. Заохочуйте до розірвання шлюбів, особливо церковних.

3. Підтримуйте різні секти, які вважають себе християнськими, але насправді воюють з Церквою Христа. Вони роблять для нас добру справу, бо створюють замішання і дисгармонію в релігійних громадах, а це сприяє у нашому зомбуванні нестійких людських душ.

А щодо темників для третьої групи землян, тобто тих, що живуть за християнськими засадами й Божими заповідями, то не вдалось нам їх отримати. Можливо, вони складені не для загального користування... *(Продовження. Початок у чч. 9-11 за 2004 р.)*

Стефан КРАСНОМОВЕЦЬ

ЛІКИ ВІД ГРІХІВ

Один старець прийшов і запитав у лікаря, чи знає він ліки від гріхів? А лікар дав йому таку пораду:

1. Накопати корінь послуху.
2. Зібрати плоди нелицемірства.
3. Нарвати листя терпеливості.
4. Назбирати квіти душевної чистоти.

Усе це висушити постом повздержності, покласти в посудину добрих діл, посолити сіллю братньої любові, додати сліз щирого розкаяння, розтерти в горщику коліноприклоніння, остудити милостинею і приймати по одній столовій ложці страху Божого три рази в день.

Одягнутися в одежу праведності, не виходити на вітер пустомовства, щоб не простудитися і не захворіти, бо після недуги прийде смерть.

ОЙ ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ

Напередодні свята св. Миколая прибула до нашої монастирської церкви старша пані Оля і розповіла таку історію свого життя:

"Напередодні свята св. Миколая я дуже просила свою маму, щоб вона дозволила мені піти з нею до церкви.

– Мамо, я так хочу до церкви, а в цю неділю св. Миколай буде роздавати подарунки. Мамо, візьміть мене зі собою, – благала я.

– Олю, ти знаєш, що вчителі забороняють дітям ходити до церкви, – сказала мені мама. – А потім що? Мене будуть викликати до школи, щоб я дала пояснення, чому ти була у церкві. Краще сиди вдома, а я тобі принесу подарунок від св. Миколая.

Наступного дня зранку мешканці села спішили до церкви. Мої батько з матір'ю також пішли до храму. Я залишилася вдома з двома молодшими братами. Був гарний погідний день. Невеликий сніжок припорошив замерзлу землю, радісно світило ясне зимове сонечко.

Я дивилася у вікно і роздумувала: "Якщо я піду до церкви і стану собі позаду всіх людей, то батьки мене і не побачать, а якщо раніше всіх вийду, то ніхто про це і не знатиме". Своїм братам я наказала, щоб чемно поводилися, а сама одягнулася, взула чобітки і побігла, немов на крилах, до церкви. Бігла через все село до храму. Біля церковних воріт за товстим стовбуром липи я побачила свою класну керівничку, яка стежила за тим, чи хтось з учнів прийшов до церкви. Коли я підійшла до сходів церкви, до мене підбігла вчителька, схопила за рукав і сказала:

– А ти куди йдеш? Я ж наказувала не йти до церкви.

Та я не слухала її і щосили вирвалась з її рук. Стала між людьми в церкві й почала уважно слухати священика, який читав св. Євангеліє, а потім виголосив проповідь:

– Дорогі мої в Христі брати і сестри! Настали важкі часи, коли ми боїмося один одного. Тож послухайте, що говорить наш Господь: "Блаженні будете, коли вас ненавидітимуть люди, коли вас вилучать, коли ганьбитимуть вас та коли викинуть, як безчесне, ваше ім'я Сина Чоловічого ради. Радійте того дня і веселіться, бо ваша нагорода велика в небі" (Лк 6, 22-23). Саме ці слова для нас є потішаючими і вливають надію на кращі часи.

Я тоді зрозуміла тільки одне: "Радійте того дня!..". І дійсно, я щиро раділа з того, що мала змогу молитися того дня у Божому домі. Після св. Літургії усі люди почали співати пісню "Ой хто, хто Миколая любить". Через якийсь час зі захристії вийшов з сивою бородою в ризах св. Миколай. Він усіх привітав, а найперше дітей, які мусили бути вдома. Я дуже здивувалася, коли впізнала голос свого батька. Я раділа, що він прийняв на себе такий великий обов'язок — грати роль св. Миколая, але одночасно мене огорнув страх, що він мене помітить між людьми.

Святий Миколай говорив поважним голосом:

– Дорогі мамусі й татусі, я – св. Миколай і прийшов за дорученням самого Господа Бога з неба, щоб вас поздоровити і вручити вашим дітям подарунки. Я думаю, що у вас діти чемні, тож не випадало брати зі собою різки. Тож вирішив я взяти тільки подарунки. Щиро дякую ангелам, що мені помогли нести такий важкий мішок.

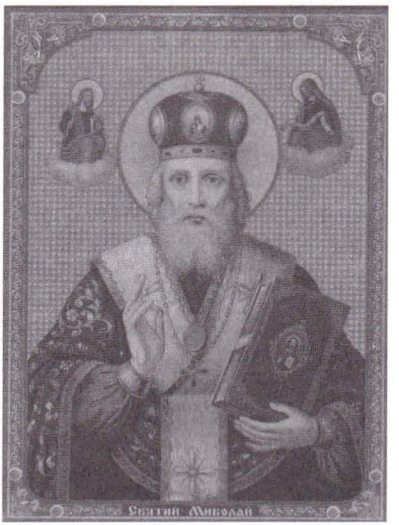

Усі на веселий заклик св. Миколая почали підходити до нього за подарунками, а він усіх щедро обдаровував. Я була щаслива, але мусила чимшвидше покинути церкву, тому, не дочекавшись кінця, побігла додому.

Батьки, прийшовши додому, почали роздавати нам подарунки.

– Ось вам св. Миколай передав дарунки, – говорила радісно мама, вручаючи дітям цукерки в паперових пакетиках.

Я взяла цукерки і з тривогою дивилася на свою маму.

– Що з тобою? Ти була в церкві? – тихо запитала мама.

– Так, але мене бачила вчителька.

– Не переживай, дитино, завтра поясниш вчительці, що ти хотіла бачити св. Миколая, – заспокоїла мене мати.

Наступного дня вранці я зібралася і швидко пішла до школи. І ось на перший урок прийшла вчителька, яку я зі страхом чекала. Вона була сердита. Різко поклавши журнал та зошити на стіл, вона оглянула злим поглядом клас і підійшла до мене.

– Це ти вчора була у церкві? – крикнула вона. – Ти ще довго будеш мені нерви тріпати? Встань!

Я підвелася і почала плакати. Тоді вчителька схопила мене за волосся і почала чолом стукати об парту. Всі діти в класі були перелякані, коли побачили, що відбувається.

Після цих криків і побоїв я довго не могла заспокоїтися. Вночі не могла спати, зривалась і плакала. Як не старались заспокоїти мене батьки, нічого не змінювалось.

Наступали різдвяні свята. Усі готувались до Різдва Господнього. Я лежала в ліжку, а мати і батько щиро переживали за моє здоров'я. Одного дня мати не втрималась і почала плакати.

– Мамо, не плач, молися за мене до Бога разом з татом і братиками. Молись до св. Миколая, а він допоможе мені й усім вам, – потішала я її.

Так, унаслідок того інциденту в школі я захворіла на ціле життя епілепсією. Але з того часу я постановила ніколи не відрікатися св. Миколая і повсякчасно до нього звертатися за допомогою і підтримкою. Я ніколи не зраджувала своєї віри і у цьому мені допомагав св. Миколай, який повсякчасно мені давав свою поміч на моїй нелегкій життєвій стежині.

Ціле моє життя – це важка праця, а хвороба – це мій хрест, за який дякую Богові. Я всім прощаю, а особливо моїм ворогам, яких я зустріла в своєму дитинстві і в подальшому житті. А на св. Миколая я завжди ходжу до храму Божого, молюсь за всіх людей і прошу, щоб ці важкі часи ніколи не повернулись. За все дякую Господу Богу й Пречистій Діві Марії – Матері Ісуса".

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ВІН ГОРІВ ЖИВОЮ ВІРОЮ

У цій статті хочу висвітлити життєву і священичу дорогу ***о. Матея Шипітки, ЧСВВ,*** *який був моїм стрийком. Його життєвим гаслом були слова Ісуса Христа: "Коли хтось хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за Мною" (Мт 16, 24).*

Він народився 23 лютого 1898 року в с. Зозулинці Заліщицького р-ну на Тернопільщині в побожній селянській родині. Коли він вперше побачив світ, то батько до сходу сонця на конях поїхав по о. Якима, монаха-пустельника, який в той час проживав у кінці села в кам'яній печері над великим схилом Дністра. Отець Яким при хрещенні хлопчика використав покривало, привезене ним з Єрусалиму, і сказав, що з нього виросте велика Божа людина. Пізніше хлопчина зробив собі кадило, ходив по подвір'ї біля старенької солом'яної хати і вчився відправляти Службу Божу.

До Василіянського Чину вступив у молодому віці. Пройшовши відповідну монашу формацію, був висвячений на священика 30 червня 1929 року єпископом Йосафатом Коциловським, ЧСВВ *(нині блаженний нашої Церкви).* Першою станицею апостольської праці о. Матея був його улюблений Крехів, де він жертвенно вкладав своє серце і душу.

У 1931 році він розпочав душпастирську працю в Дрогобицькому монастирі. Наступного року був переведений до м. Бучача на Тернопільщині, де виконував обов'язки духівника, адміністратора церкви і провідника Марійської Дружини молоді. В 1933 році він допомагав настоятелеві у Кристинополі проводити місії і реколекції. Своїми палкими проповідями мав непереможний вплив, особливо на простих людей. Він виголошував свої проповіді з такою живою вірою й запалом, що слухачі іноді не могли стриматись від сліз.

У 1934-1936 роках працював при парафії василіянського монастиря у Жовкві, був провідником Апостольства молитви. Стільки членів, передусім чоловіків, це Апостольство у цьому містечку не мало ніколи. Він говорив до чоловіків по-армійськи, вони його уважно слухали, дуже любили, в довгих чергах стояли перед сповідальницею. Коли в 1937 році о. Матей виїхав як настоятель до Гошева, то чоловіки плакали за ним як діти.

За два роки він відновив Гошівський монастир до невпізнання. Напрочуд гарно прикрасив чудотворну ікону Матері Божої, розмалював церкву і відновив монастир, добудував і облаштував доми для прочан за кошти, які зібрав як пожертви по цілій Галичині і навіть в Америці. Під час першої більшовицької окупації у 1939-1941 роках часто на Ясну Гору до Гошева йшли зажурені священики, щоб почерпнути в о. ігумена М. Шипітки трохи бадьорості й розради. Отець Матей зустрічав численні прощі на Ясній горі та виголошував незрівнянно гарні проповіді про Пресвяту Богородицю. Завдяки своєму глибокому внутрішньому життю він мав надзвичайний вплив на людей і був обдарований свого роду ясновидінням людських душ.

Він був мужем молитви, глибокої і безперервної. Кожну хвилину, вільну від праці, він присвячував розмові з Богом. Дуже бажав, щоб і миряни зрозуміли значення молитви. Він відзначався якимось надприродним горінням живої віри в Бога, особливо в Боже Провидіння, яке, як він завжди казав, ніколи не залишить нашого народу. Крім цього він відзначався великою синівською любов'ю до Матері Божої.

Отець М. Шипітка мав особливий дар потішати засмучених та підносити на дусі пригноблених. Це не оминуло увагою НКВД. У 1945 році цього жертвенного ієромонаха заарештували й вивезли на Сибір, де він пробув у різних таборах. Один чоловік, що повернувся з Сибіру, де був разом з о. Матеєм, оповідав, що до отця горнулися як священики, так і миряни. Тому енкаведисти підозрювали, що о. Матей – це таємно висвячений єпископ нашої Церкви.

Важка праця і жорстокі знущання сильно підірвали його здоров'я. Після повернення з Сибіру в 1956 році о. Матей ніяк не міг отримати прописки. Через деякий час він замешкав на Збоїських під Львовом (тут жив аж до самої смерті). У важкі часи підпілля нашої Церкви був настоятелем отців Василіян у Львові й провідником Апостольства молитви серед підпільних греко-католиків. КДБ пильно стежило за кожним його кроком.

19 серпня 1969 року батько мене повідомив, що о. Матей помер. Кадебісти були навіть на цвинтарі. Похорон був багатолюдний, хоч про смерть довідалися лише родичі й близькі люди. Приїхали люди з ближніх сіл, Тернополя, Івано-Франківська, Чорткова та ін. Люди несли його труну на своїх раменах. Після похорону чимало людей, які довідалися про смерть о. М. Шипітки, щоденно, у середньому по 100 осіб, відвідували його могилу.

У Василіянському Чині о. М. Шипітка мав опінію праведника і помер як ісповідник віри. Через рік після смерті на його могилі на Личаківському цвинтарі було встановлено пам'ятник. Тут постійно були свіжі квіти.

На жаль, у 2002 році після сильного буревію на цвинтарі було зруйновано три пам'ятники, серед них і о. Матея. Вцілів тільки барельєф Спасителя і хрест, який був теж значно пошкоджений. Авторові цих рядків вдалося встановити новий пам'ятник у 2003 році за допомогою отців Василіян Святоюфріївського монастиря у Львові.

Нестор ШИПІТКА,
м. Галич на Івано-Франківщині

Від редакції. *Хочемо сподіватися, що на могилу цього жертвенного ієромонаха Чину отців Василіян й ісповідника віри прибуватиме щораз більше вірних і що він у скорому часі буде серед тих, яких Святіший Отець проголосить блаженними нашої Церкви.*

22 грудня цього року ***о. Йосиф Холод, ЧСВВ,*** *який нині служить у Кристинопільському монастирі, святкує 20-ліття свого священства. 29 грудня виповнюється 60 років* ***о. Івану Возняку, ЧСВВ,*** *котрий виконує свої священичі обов'язки у Львівському монастирі.*

Редакція "Місіонаря" висловлює ювілярам найщиріші побажання, закликаючи їх продовжувати ревно сіяти у людських душах зерна Христового Євангелія, бути добрими пастирями ввірених їм душ і постійно відчувати опіку Пресвятої Богородиці.

Многих і благих літ!

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Наскільки мені відомо, всі традиційні християнські конфесії України мають однаковий "Символ віри". Чи справді вони належать до однієї, святої, соборної і апостольської Церкви?

Юрій Золотаренко,
м. Стрий на Львівщині

Усі християнські конфесії однаково ісповідують віру в Бога, але не однаково належать до Христової Церкви.

Можна сміло ствердити, що тільки греко-католики і римо-католики належать до Церкви, яка має усі чотири згадані ознаки. Три православні конфесії – Московського і Київського патріархатів та автокефальна виконують повністю тільки одну з ознак Церкви, тобто заслуговують назви *"свята"*. Ці Церкви ведуть своїх вірних до святості, проповідуючи слово Боже і уділяючи Святі Тайни, якими їхні вірні освячуються і спасають свої душі.

Навряд чи їхні Церкви заслуговують назви *"апостольська"*, тому що вони не перебувають у постійному і безперервному зв'язку з прямим наслідником св. апостола Петра — Папою Римським, видимим Главою Церкви.

Жодна з цих Церков не заслуговує назви "одна", тому що кожна з них має свого Главу – Патріарха, який не визнає єдиного Главу Церкви – Римського Архиєрея. Вони між собою також не об'єднані одним православним Главою.

Не заслуговують вони також назви *"вселенська"*, тому що кожна з них охоплює тільки свій народ: Румунська – румунів, Грецька – греків, а в Святому Письмі сказано: "Нема юдея ані грека, бо всі ви одно у Христі Ісусі" (Гал 3, 28).

Хоча і наша Греко-Католицька Церква охоплює тільки українців, але вона заслуговує на назву "вселенська", бо підкоряється Вселенському Архиєрееві, який є Главою усіх помісних національних Церков на світі й усіх безпомильно навчає правд святої віри і моралі.

Усе ж таки Святіший Отець закликає нас шукати шляхів зближення і об'єднання усіх християнських конфесій в одне стадо під проводом одного пастиря. І не є добрий католик той, хто ображає і зневажає інші традиційні християнські конфесії.

Не мають рації ті, які говорять, що немає різниці, до якої церкви ходити, в якій приймати Святі Тайни тощо. Це правда, що є один Бог, але не всі однаково про Нього говорять і не всі однаково до Нього ведуть, а є такі, що навіть від Нього і відштовхують.

КАПЦІ ДЛЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Маленьке янголятко жило на небі. Там йому було дуже весело. Воно скакало з хмарки на хмарку, спускалося вниз із сонячним промінням і бігало під небесним дощем. А коли ставало холодно, воно ловило сніжинки і робило з них блискучі ланцюжки. Взагалі воно було дуже щасливе!

Янголятко дуже любило зиму. У цей час в небі все мінялося. Починався рух і метушня.

Усі старші янголи бігали, щось носили, складали. Великі небесні робітні відкривалися і там усі завзято працювали.

Так! Наближався час, коли Святий отець Миколай загостить до всіх чемних дітей з дарунками. І наближався час, коли Святий отець вибиратиме найкращих янголів, щоб з ним зійшли з неба і допомагали дітей обдаровувати дарунками.

У небі аж кипіло. Всі янголи прагнули бути найкращими, зробити якнайбільше, щоб Святий Миколай власне їх вибрав. І маленьке янголятко теж. Воно знало, що Святий Миколай його десь аж за кілька років може вибрати, бо ще маленьке. Але воно мало добре серце і дуже хотіло всім помагати.

Бувало, піде до фабрики, де виробляють смачні шоколадки і різні цукерки, завинені в срібні обгортки. Зупиниться біля казана з розтопленим шоколадом і починає мішати.

І враз усі янголи довкола обприскані шоколадом, мале янголятко ціле бронзове, і навіть головний янгол-кухар має шоколадну плямку на фартуху.

Усі янголи випихають маленького з фабрики: "Краще йди допомагати в друкарню".

Навіть самі янголи зі захопленням читають ці книжки. Стане янголятко помагати при машині, що зшиває сторінки книжок. І раптом появляються книжки з помішаними сторінками, малюнками, оберненими догори ногами, і з плямами чорнила на обкладинках.

"Нам більше помочі не треба, — випрошують його. — Іди помагати на фабрику іграшок".

Тільки тоді, коли янголятко мучиться у фабриці іграшок, стаються дивні випадки. Пожежне авто чомусь на синій колір помальоване, лялька синьоока має тільки одне око, а волохатий ведмедик загубив свій кожушок. Тому з фабрики іграшок його теж випрошують.

Бідне янголятко! Воно так хотіло помагати, а його завжди відсторонювали до іншого місця, все сварили за що-небудь.

Одного дня маленьке янголятко сиділо під хмаринкою і плакало. Нараз відчинилася брама і вийшов Святий Миколай.

Янголятко дуже любило Святого Миколая. Він завше мав ласкаве слово для кожного янгола, всіх пильнував, усім помагав. Маленьке янголятко він завжди гладив по голівці і поправляв йому ореол.

"Так, Святий Миколай дуже добрий", — думало мале янголятко. — "Він про всіх дбає, усім дарунки роздає".

Янголяткове серце так наповнилося любов'ю до Святого Миколая, що воно хотіло зробити йому щось приємне, щось надзвичайне. Але що?

Довго думало янголятко, аж вирішило — найкращим дарунком для Святого отця будуть теплі капці, бо ж йому доведеться багато мандрувати взимку щемливими морозами, аби вручити всім дітям дарунки.

Ну, але з чого їх зробити? Раптом незвичайна думка вгніздилася у його голівці. І янголятко швиденько кудись подалося...

У день Святого Миколая старші янголи прийшли забирати дарунки для дітей. На одному зі столів вони помітили коробку з написом: "Для Святого Миколая".

Янголи здивувалися, їхня цікавість зробилася такою непогамовною, що не втерпіли і зазирнули у коробку. Там лежали легенькі, м'якенькі капці, а які барвисті! Всі барви веселки на них кольорилися і блискотіли!

Янголи всі з дива ахнули.

"Це я сам зробив, — хвалилося янголятко. — Наскубав ниток з веселки і сам сплів капці".

"Як ти сплів?" — вигукнув один янгол.

"Хто тобі дозволив?" — грізно запитав другий.

"Нитки веселки! Ось чому вона наче зблідла. Ой буде тобі, буде!" — говорили всі. — "Святий Миколай напевно тебе покарає".

У цю хвилину ввійшов Святий Миколай. Маленьке янголятко не знало, де сховатись. Не хотіло жодної шкоди зробити, направду, бажало тільки добра, а тепер ще й покарають його.

Раптом янголятко почуло, що Святий Миколай його кличе. Може, хоче сварити? Підійшло до Святого отця.

Але ні! Святий Миколай узяв коробку, витягнув капці, взувся... Почав прихвалювати, які вони теплі, м'якенькі, які гарні...

Янголятко не могло повірити. Тоді Святий Миколай узяв янголятко на коліна і мовив:

"Ти, маленьке янголятко, показало цим дарунком своє добре серце і свою любов до мене. Тому я візьму тебе зі собою на землю. Поможеш мені роздавати дітям дарунки!".

Маленьке янголятко від радості навіть не могло подякувати. Воно сиділо в Святого Миколая на колінах і до всіх весело усміхалося.

Тому, діти, коли ви між своїми дарунками знайдете іграшку, заляпану шоколадом, або книжечку з оберненим малюнком, не журіться. Це, напевно, зі Святим Миколаєм загостило до вас маленьке янголятко.

Галина ЛОПУШАНСЬКА

ЗМІСТ "МІСІОНАРЯ" ЗА 2004 РІК

Андрій бр., ЧСВВ
Цілюще джерело Крехівське – с.244
Андрій, К.
Українські заробітчани в Мадриді – с.11
Арів, Віра
Вони співстраждали з Христом– с.16-17, 47-48, 77-78, 109-110
А щоб тобі овес приснився! – с.19-20
Гордість – ворог людини – с.50-51
Довгим віком його насичу – с.84-85
Мати всіх народів – с.169-170
Довгий шлях до Бога Робінзона Крузо – с.177-179
Листи спокусливого змія – с.242-244
Душпастир і письменник Тимотей Бордуляк – с.280-281
Баник о., Михайло
Кармелітки в Україні – с.137
Батіг о., Мелетій, ЧСВВ
Досвітня радість на Різдво – с.21-23
О Маріє, Мати Божа, поможи нам! – с.54-55
Місіонерка молитви – с.87-89
За всіх ти молишся, Благая – с.151-152
Пізнайте, який добрий Ісус! – с.180-182
Бог не хоче жертви – с.214-216
Віра зрушила гору невірства – с.246-248
Молитва на вервиці розвіяла протистояння – с.278-279
Добрий пастир життя своє кладе за вівці свої – с.312-313
Ой хто, хто Миколая любить – с.341-342
Будай о., Йосиф, ЧСВВ
Бог Предвічний народився! – с.7
Чудо Гошівської Божої Матері – с.331
Букартик о., Іван
Бог є справедливий Суддя – с.213
Валевський о., Володимир
Невтомний працівник на Божій ниві – с.218-219
Витяги зі Звернення Святішого Отця Івана Павла II з нагоди Всесвітнього Дня миру 1 січня 2004 року – с.8-9
Витяги зі Звернення Синоду єпископів УГКЦ з нагоди підготовки до виборів Президента України – с.233
Витяги зі Звернення Синоду єпископів УГКЦ з приводу візиту до Москви кардинала Каспера – с.104-105
Витяги з листа Папи Івана Павла II з нагоди відзначення 70-ї річниці голодомору – с.10
Витяги з пастирського послання про утвердження патріаршого устрою УГКЦ – с.263-264
Відгук про духовну працю отців Василіян – с.136
Відійшов у вічність ісповідник віри Кристинопільщини – с.255
Він боровся доброю борнею – с.31
Він доніс свій хрест до кінця – с.127
Воротняк о., Йосафат, ЧСВВ
Слово редактора – с.1, 33, 65, 97, 129, 161, 193, 225, 257, 289
Страшний суд – с.49-50
Іспит сумління – засіб до святості – с.75-76
Блаженні ті, які, не бачивши, увірували – с.102-103
Пресвята Трійця – с.138-139
Клонування людей – с.173-174
"Страсті Христові" Мела Гібсона – с.234-235
До 400-ліття з дня вступу св. Йосафата у монастир – с.300-301
Воскресла душа – с.115-117
Гайворонська, Ганна
Віра сильніша за отруту – с.282
Грень, Євгенія

Велет духа жорстокої доби – с.297-299
Гузар, Блаженніший Любомир
Повідомлення – с.76
Витяги з роздумів щодо майбутності української держави на підставі результатів виборів Президента України – с.321
Дверницький бр., Орест, ЧСВВ
Через смерть до життя – с.44-45
Де Вольф, Йозеф Марія
Свята вервиця через віки – с.267-268
Декалог членів християнської сім'ї – с.184
Добре виховання – с.185-186
Душі їх у блаженстві перебуватимуть – с.191
Екскомуніковано отця Василя Ковпака – с.202
Єпископи УГКЦ обговорили питання Патріархату – с.104
Життя, прожите для України – с.31
Запитують-відповідаємо – с.26, 58, 90, 123, 216, 245, 316, 345
Зарічний, Павло
Богородицю і Матір Світла піснями звеличаймо – с.142
Молитва за справедливість виборів – с.329
Засідання двох Синодів єпископів УГКЦ – с.202
Звернення Синоду єпископів УГКЦ до вірних і всіх людей доброї волі з приводу теперішньої суспільної ситуації в Україні – с.328
Зі звернення Синоду єпископів УГКЦ щодо соціально-політичної ситуації в Україні – с.71
Зінько о., Василь, ЧСВВ
Геометрія життя – с.15
Коли християнські звичаї стають забобонами? – с.57
Ворожіння – це гріх – с.120
Небезпечні міркування – с.148
Повчальне спостереження – с.153
Літо – пора прощ – с.171
Перший і останній дзвінок – с.172-173
Корінь невірства – с.207
Похвала чесній жінці – с.239
Листопадовий Чин і Василіяни – с.308-309
Ознаки неправдивої Церкви – с.332
Квіт, Омелян
Про діточок, що любили правду – с.62-63
Корнилія с., ЧСВВ
Покликана Богом – с.143
Красномовець, Стефан
Фізичні страждання нашого Відкупителя – с.79-80
Про спокусливого змія – с.275-277 (1), 309-311 (2), 338-340 (3)
Лещук, Осип
Ганя – с.284-286, 317-319
Лещук, Остап
Поклик – с.223
Лещук, Тихон
Лицар Вселенської Церкви – с.314-315
Ліки від гріхів – с.340
Лісец, Антун
Якою є наша поведінка – с.14-15
Не зневажай людини в старості її – с.52-53
Чоловіком і жінкою сотворив їх – с.118-119
Лопушанська, Галина
Капці для святого Миколая – с.346-347
Лотоцький о., Прокопій, ЧСВВ
Сон – с.158-159
Любік, К'яра
"Слово життя" – с.5-6, 37-38, 69-70, 101-102, 133-134, 165-166, 198-200, 229-230, 261-262, 293-294, 325-326
Ляхович о., Діонісій, ЧСВВ
Бог Предвічний народився! – с.7
Піст – перемога над спокусами – с.73-74

Пасхальний вимір Господньої молитви – с.106-107
Максимів с., Володимира, ЧСВВ
Розважання над блаженствами – с.18 (7), 43 (8)
Мандрівний, Ігор
"Паломництво довіри на землі" – с.60-61
Микосовський бр., Миколай, ЧСВВ
Декалог любові до ближнього – с.20
Відвідини Блаженнішого Любомира – с.39
Монашество – серце Церкви – с.113-114
Злет злих сект – с.149-150
Небезпека магії – с.183-184
У вирі несподіванок – с.188-190
На батьківщині Митрополита Андрея – с.204
Князь небесних сил – с.302-303
Молитва до Архангела Михаїла – с.303
Милосердя Боже безмежне – с.38
Молитовне єднання молоді України – с.232
Молитовні дні у Львові – с.266
Молодіжний центр ім. св. Івана Боско – с.167
На землі святого Йосафата – с.231
Наміри Апостольства молитви – с.2-4, 34-36, 66-68, 98-100, 130-132, 162-164, 194-197, 226-228, 258-260, 290-292, 322-324
Нині відпускаєш слугу Твого, Владико – с.95
Нова Головна управа отців Василіян – с.231
Новий Апостольський нунцій – с.135
Новий єпископ УГКЦ у Бразилії – с.11
Облечини у двох новіціятах – с.204
Олексів, Оксана
Віра – шлях до щастя – с.269-270
Опришко, Людмила
Наш Небесний Отець – с.159
Дитячі дари для Ісуса – с.190
Отці ВасиліянськогоЧину провели духовні реколекції – с.136
Панегірик на гробі Митрополита – с.140-141
Петрик, Вадим
Великдень у в'язниці – с.135
Подячний хрест у Княжому місті – с.329
Поетична сторінка – с.27, 59, 91, 124, 157, 187, 220, 251, 283
Помер найстарший ієромонах ВасиліянськогоЧину – с.254
Попадюк о., Софрон ЧСВВ
Довіра до Матері Божої – с.238
Посвячення церкви Покрову Пресвятої Богородиці в Крехові – с.295
Праця сестер Йосифіток у Сибіру – с.56
Провінційні капітули ВасиліянськогоЧину – с.70
Про засідання Постійного Синоду єпископів УГКЦ – с.72
Проненко, Владислав
Харків і Митрополит Андрей – с.23-25
Оборонець віри минулого століття – с.154
Український відділ Ватиканського Радіо – с.210-212
Професія довічних обітів – с.168
П'ять новоієреїв Василіян – с.203
Радість у василіянській спільноті – с.135
Результати соціологічного дослідження – с.235
Різдвяна свічечка – с.28-30
Родим'юк о., Іван, ЧСВВ
Хто має вуха – с.125-127
Роман, Наталія
Зажурилася Мар'янка – с.30
Сало с., Серафима ЧСВВ
Вона щасливо прибула до пристані вічності – с.287
Сеньків с., Михаїла, ЧСВВ
Бог любить того, хто дає радо – с.95

Синод єпископів УГКЦ – с.263
Скленар, Ігор
Вшанували св. Василія Великого – с.39
Апостол милосердя – с.205-206
Знавець історії ЧСВВ із Литви – с.237
Роль Церкви у виборах Президента України – с.327
Слово Боже на нашому телебаченні – с.273-274
Слово блаженної Матері Терези – с.94
Собор монашества УГКЦ – с.265
Сповідь колишнього бєлградського абортера – с.217
Стульківська с., Анастасія, ЧСВВ
Клуб активної молоді – с.12
Сус, Степан
Родина – колиска любові – с.13
Шануй батька і матір, щоб довго жилося на землі – с.86-87
Пливім до пристані вічної – с.236
Тарновська, Романна; **Пайкуш**, Іванна
На Господа надіявся я твердо – с.249-250
Ти ніколи не сам, Я завжди з тобою! – с.304-305 (1), с.333-334 (2)
У Бозі – моя слава і моє спасіння – с.61
У Підгірцях ще одна церква - с.204
Усе не є завжди таким, яким видається на перший погляд– с.252-253
У Тебе, Господи, милість – с.119
Хресна дорога єдності – с.40
Хресна дорога у Бориславі – с.232
Хрест – божественний скарб – с.81-82
Цимбала, Марта
Я вознесу Тебе, мій Боже – с.121-122
Я берегтиму Твої свідоцтва – с.155-156
Шипітка, Нестор
Він горів живою вірою – с.343-344
Штикало, Леся
Проща вервиці у Бучачі – с.295
Ювілей сестер Василіянок у Києві – с.40
Юрчак, Віталій
Прозелітизм завдяки екуменізму – с.45-46
Наука про потойбіччя – с.107-108
Яремак о., Корнилій, ЧСВВ
Першенство і непомильність Папи Римського – с.201
Я — Непорочне Зачаття — с.330-331
Яремко, Ігор
Навернути ближнього – с.92-94
Шевченкова "Марія" – с.144-145
Нове життя у Христі – с.221-222
Яців о., Ігор
Здійснено переклад Острозької Біблії – с.12
Рік прослави Митрополита Андрея і Патріарха Йосифа – с.39
Свята Тайна Хрещення – с.41-42 (1), 83-84 (2), 111-112 (3)
Новий єпископ Тернопільсько-Зборівської єпархії – с.72
Свята Тайна Миропомазання – с.146-147
Освячено монастир отців Редемптористів – с.167
Туринська плащаниця повернулася до Мінська – с.168
Свята Тайна Покаяння – с.175-177 (1), 208-210 (2)
Свята Тайна Євхаристії– с.240-241 (1), 271-273 (2)
Завершив свою роботу Синод єпископів УГКЦ – с.296
Рік Преподобної Сестри Йосафати – с.296
Свята Тайна Оливопомазання – с.306-307
Служба Божа в центрі Києва — с.329
Свята Тайна Священства – с.335-337

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 27.11.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2004

ЗМІСТ

† *Любомир*
Витяги з роздумів щодо майбутності української держави на підставі результатів виборів Президента України ... 321
Наміри Апостольства молитви на грудень ... 322
Наміри Апостольства молитви на січень ... 324
К'яра Любік
"Слово життя" ... 325
Ігор Скленар
Роль Церкви у виборах Президента України ... 327
Звернення Синоду єпископів УГКЦ до вірних і всіх людей доброї волі з приводу теперішньої суспільної ситуації в Україні ... 328
Подячний хрест у Княжому місті ... 329
Павло Зарічний
Молитва за справедливість виборів ... 329
о. Ігор Яців
Служба Божа в центрі Києва ... 329
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Я – Непорочне Зачаття ... 330
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
Чудо Гошівської Божої Матері ... 331
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Ознаки неправдивої Церкви ... 332
Ти ніколи не сам, Я завжди з тобою! (2) ... 333
о. Ігор Яців
Свята Тайна Священства ... 335
Стефан Красномовець
Про спокусливого змія (3) ... 338
Ліки від гріхів ... 340
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Ой хто, хто Миколая любить ... 341
Нестор Шипітка
Він горів живою вірою ... 343
Запитують – відповідаємо ... 345
Галина Лопушанська
Капці для святого Миколая ... 346
Зміст "Місіонаря" за 2004 рік ... 348

На обкладинці: блаж. препмуч. Іван Зятик, ЧНІ.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

Календар "Місіонаря" на 2005 рік. — 384 с.

Перші два випуски нашого вже традиційного видання (на 2003 і 2004 роки) були присвячені двом основним темам — святі на кожен день і життєписи Римських Архиєреїв.

Цей випуск "Календаря" має, як і попередні видання, церковний календар і проповіді на кожну неділю та важливі свята. Однак найголовнішою його частиною є життєписи святих Вселенської Церкви, яких канонізував Папа Іван Павло II впродовж свого понтифікату. Історія життя цих великих людей відкриває перед читачем свідчення того, як треба жити для Бога і вмирати для світу, але й частково історію Католицької Церкви на багатьох континентах нашої земної кулі.

Інша важлива частина цього "Календаря" — це уривки з документів Другого Ватиканського Собору, який відбувся у 1962-1965 роках і став переломним моментом в історії нашої Церкви. Вони допоможуть сучасним християнам ознайомитися із доктринальними положеннями у різних сферах християнського життя, які були прийняті Отцями Собору.

Календар адресований духовенству і катехитам, а також широкому колу читачів.

Не бійся, тільки вір *(життя і служіння ієромонаха Студійського Уставу Володимира Василя Вороновського)* /Упорядкування о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ і Віри Арів *(2-е видання, виправлене і доповнене)*. — Львів, 2004. — 92 с.

Подаємо вам книжку, у якій іде мова про ієромонаха Студійського Уставу Василя Володимира Вороновського – людини великої сили духа. Завдяки молитві й свідченню цього жертвенного священика тисячі вірних як у часи підпілля, так і після відродження нашої Церкви ступили на шлях спасіння.

Адресоване це видання, яке є своєрідним путівником до зросту в святій вірі, передусім хворим і знедоленим, котрі шукають ліку від своїх душевних та тілесних недуг і порятунку від наслідків дії злобної диявольської сили.

У редакції можна замовити підшивку "Місіонаря" за 2004 рік. Ця цінна "книга" у твердій обкладинці займе важливе місце у вашій домашній бібліотеці й неодноразово спонукатиме переглянути багато змістовних статей на різні теми, які публікувалися на сторінках "Місіонаря" — одного з найстарших часописів УГКЦ.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2005 РІК

християнський всеукраїнський тижневик "Нова Зоря"

Якщо Вас спіткали сумніви у вірі, якщо огорнула безнадія, якщо в серці охолола Божа любов — Вам прийде на допомогу **"Нова Зоря"!**

Передплатний індекс — 30072.

Вартість передплати на місяць — **1 грн. 98 коп.** (без урахування поштових послуг).

Блаженний преподобномученик Іван Зятик, ЧНІ народився 26 грудня 1899 року в с. Одрехова неподалік м. Сянок (Польща) в убогій родині. Після закінчення Перемишльської духовної семінарії у 1923 році був рукоположений на священика.

У 1935 році вступив до монастиря Чину Найсвятішого Ізбавителя. Після новіціяту виконував обов'язки економа монастиря св. Климентія і професора семінарії отців Редемптористів у Львові. У 1941-1944 роках виконував обов'язки настоятеля Тернопільського монастиря, а у 1944-1946 роках – ігумена монастиря на Збоїських у Львові. Разом з іншими співбратами по Чину був заарештований навесні 1946 року в монастирі на Голоско. Протягом двох років перебував під постійним наглядом кадебістів.

20 січня 1950 року заарештований в Уневі на Львівщині. Був підданий жорстоким тортурам під час слідства у Львові та Золочеві. У 1951 році засуджений на 10 років позбавлення волі в колонії м. Братська у Сибіру. 17 травня 1952 року помер мученицькою смертю у Тайшетському районі Іркутської області.

Папа Іван Павло II проголосив його блаженним 27 червня 2001 року у Львові.

Безцінна Господа перлино

Присвячується
блаж. Івану Зятику, ЧНІ

Вдивляюсь у твою світлину,
Побожна, лагідна людино.
З обличчя сяє доброта,
Мов у великого святця.

Як спалах зірки серед ночі,
Твої спокійні, ясні очі.
А в них – відбиток до кінця
Твого тернового вінця.

У них покора, терпеливість,
Юна бадьорість і сміливість.
Постійна злука з Творцем Богом –
Уся твоя Хресна дорога.

Носив у серці Христа слово:
"Будьте на муки ви готові,
Бо переслідуватимуть вас,
Так, як Мене у хресний час".

Свою Голгофту пройшов сміло,
Змарніло у тортурах тіло.
Тяжкі, постійні побиття,
Зробили з тебе вже старця.

За хресний час від рук катів
72 допити терпів.
В Велику п'ятницю була
Остання стація твоя.

Нещадно палицями били,
Вкінці водою ще облили,
Лежав ти на страшнім морозі,
Від чого вмер в Сибіру в Бозі.

Вдивляюся в Твою світлину,
Безцінна Господа перлино,
Що вклав Предвічний Архітектор
В небесний мученичий спектр.

Любов ДІВЧУР